

MISJONS-RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENS TJENESTE

Nummer 23-24.

Desember 1941.

13. årgang.

Guds ord har framgang

„Det er godt å prise Herren å at lov-
syngje ditt navn, du høyeste, å kunn-
gjøre din miskunnhet om morgenen og
din trofasthet om nettene.“
(Salm. 92, 1-2).

Kjære venner! Fred!

Ja, Gud er trofast. Det har på mange vis vært en prøvende tid og det verste har vært usikkerheten angående mine elskede barn og mine andre kjære hjemme. Men når det har vært vanskelig og som mørkest har Herren igjen, på sitt kjærlighetsfulle vis, kommet til hjelp og fylt mitt hjerte med fred. Hvor dyrebare har ikke Herrens ord vært for meg under denne tid. Ja, Han er trofast som har kalt oss. Han har ikke sviktet meg en eneste gang, men fra tid til tid gitt meg hva jeg har behøvd og fylt alle mine behov. Underbare Jesus!

Hvilken glede og overraskelse det var for meg at nylig få motta telegramanvisning på 166,16 rupis. Atter har jeg mottatt et nytt bevis på Herrens underlige omsorg for meg og mine behov. Hvor god er ikke Gud. Jeg takker dere alle som har gitt dette fra dypet av mitt hjerte for deres kjærlighet og omtanke for meg. Må Gud velsigne dere alle. Jeg vet han skal lønne dere igjen, og vi ber alltid hver dag for alle våre trofaste medarbeidere på andre siden havet. Vi kunne så lite gjøre uten deres hjelp, så vi priser Gud for dere. Hvor underbart det skal bli, når striden er over og Jesus skal komme, da vi alle som har stått sammen for å utbre evangeliet om ham samles og møtes med dem som gjennom deres og vårt arbeid er vunnet for Gud. Det mørkner fort i verden, men priset være Herren, oppad er det lyst. Derfor må vi ikke tape motet, men gå fremad på den vei og i de gjerninger som

Jesus har lagt ferdig for at vi skulle vandre i dem.

25. mars. Har just kommet inn fra solvarmen. Det er oppfriskende bare å komme innenfor døren. Solen bokstavlig talt steker en så man brenner seg om man tar på stein eller porten, som er av jern. Vi holder vinduene og dørene stengte fra morgen til kveld og på det viset holder vi det noenlunde kjølig innendørs.

Jeg har nå begynt på mitt andre skoleår, og studerer med en privat lærer her nede og er glad for at jeg har klart å pløye igjennom boken Jagadguru innen jeg reiser opp til skolen om tre uker. Det er så mye bedre når man kan få gå igjennom stoffet en gang før skolen begynner, for de fire måneder ved skolen har vi så mye å gå igjennom. Det er et under at jeg har vært i stand til å betale alle utgifter til skole og opphold og reiser, men Herren er den samme i går og i dag og til evig tid, Halleluja. Min bror i Amerika har stått meg bi under denne vanskelige tid. Gud har og skal velsigne ham igjen for det. Jeg mottok 100 kr. fra vennene i Trondheim våren 1940 og siden det har jeg hverken hørt eller mottatt noe fra dem. Jeg vet

at vennene hjemme ikke er istand til å sende meg, noe nå, men jeg vet at de alle ber for meg, og som svar på deres og eders bønner har Herren åpnet andre veier. Det har flere ganger hendt at jeg har mottatt en pengegave fra personer som jeg aldri har sett eller hørt om. Herren er den samme i dag. Jeg kjenner meg bare så grenseløs uverdig til denne Herrens omsorg for meg. Hvor stort det er å være Guds barn.

Vi har akkurat nå en serie spesielle møter her i Makoba, og ved denne anledning kom alle evangelistene og bibelkvinnene inn fra utstasjonen og da det akkurat er ved slutten av campingsesongen, kom de også inn fra sine telt.

Mange misjonærer fra andre stasjoner kom også, så det var mye folk her de dagene. Forsamlingen her i Mækoba hadde kalt en indisk broder, Mr. Lam Juvaratnam, som taler. Etter som hans morsmål er teluguspråket, talte han engelsk, som ble oversatt til hindi; for folket her taler hindi og urdu. Vi hadde fått låne et stort «skamiana» et slags telt uten vegger, som vi satte opp ved siden av lokalet. Flere kunne da få tilfelle å sitte, og hedningene hadde mere mot til å komme. En masse folk kom til møtene, som varte fra klokken 8 på morgenen til kl. 11-12 middag og fra 4,30-6,30-7 på kvelden. Mange sjuke kom for å bli salvet med olje for å bli helbredet til sine legemer, og noen vitnet om bønnhørelse.

Vi har bedt og ber fremdeles at Herren må sende vekkelse over India, så at mange som har hørt ordet og i sitt hjerte tror på Jesus må ta et åpent standpunkt og bekjenne Jesus og vende ryggen til alt avguderi. Det er et ord som har kommet for meg så ofte når jeg ser hvor det myldrer med avguder, templer og altene. Det er det ordet som Herren sa om Israel at de gjorde sitt land

urent med sine motbydelige avguder. Og det er sant. Når man lærer å kjenne hvilke former avgudsdyrkelsen tar, så er den motbydelig. Hvilket hav av langmodighet er det ikke hos Herren, og hvilken underbar kraft er det ikke i Jesu blod. Det er det eneste som kan befri disse mennesker som er så bundet i mørke og overtro. Lovet være Gud for blodet!

Vi er så takknemlig til Herren for at vi har sluppet å innskrenke vår virksomhet på utstasjonene. Det har kommet inn midler så vi har greid å holde det gående. Det er mange som har måttet innskrenke på grunn av krigen, men vi ber om å få slippe å gjøre det. Det er så kort tid til natten kommer og det er så mange uten Gud enda. Nye steder åpnes for evangeliet hvor man ber om å få evangelister! f. eks. en plass som heter Ajnar, mange mil ute i distriktet. Gud har gjort det mulig å sende en evangelist og hans hustru dit nå. En av de første dager reiser de dit. Lovet være Herren!

Så har vi Makarbai, en by på ca. 8000 mennesker. Den fornemste mannen i byen har bedt oss sende en evangelist og vi priser Herren for en nyåpnet dør. Det har vært et hårdt sted og nå ber vi Gud å sende oss penger til underhold av en evangelist der — og den rette mannen dit, så vi kan gå inn gjennom denne åpne dør.

Jeg hadde den glede å få være ute på teltmøter en ukes tid i vinter. Jeg fikk si farvel til bøker og grammatikk og dro ut med de andre til byene. Og jeg skal si det var en bra lastet «Ford» som hver morgen kjørte iveri til de avsidesliggende byer.

Det er alminnelig plass til 5 personer, men nå måtte den romme 8—9 personer og det til og med på disse «flotte» veiene. Riksveien er jo fin, men når vi tok av veien til landsbyene begynte fornøyelsen. På somme steder var veiene så dårlige og slike hjulspor at bilen gikk nesten på tvers av veien og at den ikke velte var et under. Noen steder lå det så store steiner iverien som måtte veltes vekk før vi kom fram. Andre steder går veien gjennom høye tornekrautt som er mye høyere enn bilen. Andre steder er det vei overalt og da kjørte vi bare rett fram.

Når vi går til byene går vi to og to i hver sin retning. Evangelistene og

Mr. Mc. Kelvey taler til mennene og vi kvinnelige misjonærer og bibelkvinnene samler kvinnene om oss. På den måten kan hvert «lag» få tale til 3—4 forskjellige grupper om formiddagen og like mange i en annen by på ettermiddagen. Første dagen gikk jeg sammen med Sundribai (bai betyr søster). Vi gikk oppover de trange, krokete, smutsige, tåkede gater. Nå og da ropte Sundribai: «Oh bahino, ao, suno.» O, søstre, kom og hør! Og så kom de da tilslutt. Noen titter litt mistenksom på meg. Vi hvite betraktes enda som noen underlige personer. Utenfor huset, som er av lere, er det en forhøyning — også av lere — og mange ganger satte vi oss der og begynte å syngte en «bhajan» (en sang til indisk melodi). Det første jeg hørte disse «bhajanes» syntes jeg det liknet en uhyggelig kattejammer, men nå synes jeg det lyder nokså bra. Ja, slik kan øret og musikken oppøves. Men disse bhajans tiltrekker folkets oppmerksomhet og så har vi vår anledning. Det var naturligvis Sundribai som talte. Hun har blitt frelst like ut fra hedenskapen og kan tale til disse mennesker da hun forstår deres problemer, og de er dessverre mange. Man møter mange ulike typer, fra dem som er befestet i sin religion og anser den for å være den rette og til andre som sier at de vil følge Jesus, men enda har sine avguder.

Det går ikke, sier vi, dere må forlate avgudene og tro på og tilbe Jesus alene.

Folket i distriktet taler bundelkhandi, en slags dialekt som jeg må forsøke å lære; for de forstår lite av rent grammatikalsk hindi. Jeg har lest hindi, men kan ikke tale så mye enda, men jeg forsøker å vitne for folket og ber dem å tro på Jesus. Av deres svar forstår jeg at de skjønner hva jeg sier. Men å stå foran en slik flokk av bundne menneskesjeler og være så begrenset av språkvanskeligheter er forferdelig. Det var en underlig følelse som grep meg da jeg forsto at de fattet hva jeg hadde sagt. Jeg kunne ikke hjelpe for at jeg gråt når jeg kom hjem til teltet om kvelden.

På mange steder er det lett å samle folk, på andre steder derimot vanskelig. I en by hadde vi samlet en flokk kvinner omkring oss ved bybrønnen, men mennene der begynte å stille seg omkring så vi måtte gå.

Da vi gikk nedover gaten fulgte de etter. Det var Subhastin-bay som var med meg den dagen. Tilslutt stanset vi foran et hus og ble budt å komme innenfor til den åpne gårdsplass som ligger innenfor hvert hus. Her fant vi 20 kvinner og mange barn samlet. Vi sang en sang til å begynne med og da vi så opp så hadde de samme mennene fra gaten trengt seg inn og sto i døråpningen. Vi talte til den eldste kvinnen i huset om dette og jeg skal si hun fikk dem vekk i en fart. Siden hadde vi et riktig godt møte. Rett som det er spør de om forskjellig. Jeg husker ikke at vi fikk solgt noen evangelier der. Det var samme svar stadig: «Vi er bare kvinner, vi kan ikke lese.» Vi solgte ikke så få evangelier på andre plasser. Mange kjøpte i håp om at andre skulle lese for dem. Ja, man undres i sitt stille sinn om hvor mye eller hvor lite de har forstått av budskapet, men nå og da fins det noen som har «grepet» livets ord og vil tro på Jesus. Så får vi holde på å fortelle om og om igjen den gamle beretningen. Priset være Herren! Hans ord skal ikke vende tomt tilbake.

Søndag 30. hadde vi dåp her. En unge kvinne ble døpt i den vesle innsjøen her. Hennes mann var døpt før. Priset være Herren for hans godhet. Det var smeltende varmt da vi gikk til stedet hvor dåpen skulle foregå. Nesten hele sjøen var dekket av vannliljer. Vaskemennene var i full gang med å vaske klær, andre vasket korn som de etterpå la utover klær til tork. På den andre siden var det to menn som drev to store bøffelkuer ut i vannet for at de skulle få seg et bad. Omkring oss samlet så hedningene seg og iblant alt dette foregikk dåpen. Det var jo besynerlige ting for hedningene og krevde en forklaring, og her bød det seg en utmerket anledning å forkynne evangeliet for disse mennesker. Mr. Das, en av evangelistene, utla ordet om synd og nåde og frelse i Jesus Kristus. De nikkete på hodet og var fullt enige — utvendig, men de er så bundet i kastvesen, tvil og overtro at det er ingenting mindre enn et under som skjer når de blir løste. Halleluja! Det er alene Jesus som formår å gjøre slike mirakler.

Jeg er så takknemlig til Gud at jeg har fått være frisk, unntatt 3—4 dagers feber et par ganger. Det kan

Vestl
mann, N
om vitn
Gode
samfhu
kjem b
pet inn
me sna
min str
Men la
preik, i
og ven
gonger
vitnem
det str
Eg h
hadde
kjende
gildt o
ra ein
han va
kvinne
sjølv,
med k
vera s
vert le
bera s
kastar
og god
Da får
til Jes
imot r
gjeve
gong.
visste
So set
på un
vit
Og de
målet
den p
med.
Mo
På
del år
håret
uttale
men h
Han
han t
bare
man
verdi
en sp
linge
Må
hjert
So

Vitnesbyrd.

Vestlandske indremisjons formann, Nils Lavik, skriver sanne ord om vitnemål:

Gode vitnemål skaper og ei god samfunnsånd, gjennom vitnemålet kjem både kjennskapet og fellesskapet inn i indremisjonslagi. Då lærer me snart å skyna at «din strid er min strid, og din siger er min siger.» Men lat det være vitnemål, ikkje preik, ikkje gamal sjargong med ord og vendingar me hev høyrte hundra gonger før. Sjargongen drep, men vitnemålet er ekte friskt som sjølve det stridande livet.

Eg hugsar eit vitnemøte. Fleire hadde vore uppe. Det var berre kjende talemåtar um kor «godt og gildt og stort og trygt» det var å vera ein kristen. Folk kjende den talen, han var «autorisert». So reis ei ung kvinne upp, ho var i kamp med seg sjølv, ho sa: Eg får det ikkje til med kristenlivet mitt, eg ynskte å vera snill mot mor og far, men eg vert lett hastig og leid. Eg vilde bera solskin inn i heimen, men eg kastar skuggar, eg vilde vera lydig og god, men ofte er eg tverr og mutt. Da får eg det vondt. Og da må eg til Jesus, og — tenk han hev teke imot meg på ny — til i dag — til gjeve meg og hjelpt meg gong på gong. — «Nei for all den ting jeg visste kan jeg ei min Jesus miste.» So sette ho seg. Tårone stod i augo på ung og eldre. Dei hadde høyrte vitnemål både um strid og siger. Og det greip. Truleg var det vitnemålet til meir hjelp for mange enn den preika eg hadde opna møtet med.

Moody forteller:

På et bønnemøte i Boston for en del år siden sto det opp en ung, lyshåret norsk gutt. Han kunne snaut uttale rett et eneste engelsk ord, men han reiste seg opp og kom fram. Han skjaldv over hele legemet, men han talte så godt han kunne, og så bare disse få ord:

man jo ikke unngå med disse «elskverdige» moskitoer som synes å ha en spesiell forkjærlighet for nykomlinger.

Må Herren velsigne dere, og en hjertelig hilsen til dere alle.

Søsterhilsen.

Aslaug Bratås.

Var stilla i prøvingen.

När jordiska stöden här vackla och brista
och prøvingen nalkas din hydda en dag,
då vännar du älskat til sist du skall mista,
din Frälsare viskar: Var lugn det är jag.

för himmelens land jag vill fostra din själ.
Ditt namn jag har tecknat uti mina händer
och nöden blir nåd för ditt eviga väl.
Var lugn det är jag som din prøvning dig sänder,

Ej alltid ses solen på himmelen glimma
men mins: Bakom molnen den ändock finns kvar.
Din väg ofta skymmes av mörker och dimma,
han vet det, din gode och mektige Far.

Hur tryggt att med allting til honom få ila,
som vet vad dig trycker, som allting formår.
Hos honom ditt hjärta så lugnt finner vila,
när trött du vill digna och intet förmår.

Så hjälp oss, o Jesus, bli stilla och tänka
att allt det du sänder är kärlek och nåd.
Till dager, som komma, du kraften skall skänka,
det löftet du gav i ditt allvisa råd.

Nelle
i «Hemmets Vän».

«Dersom jeg forteller verden om Kristus, da vil Jesus fortelle Faderen om meg.» — Så gikk han og satte seg. Men hans få ord grep forsamlingen dypere enn alle de øvriges til sammen.

Et godt svar.

En norsk bondekone som bor i en dal på Vestlandet ga et godt svar i den anledning.

En bekjent sa en dag til den gamle: «Nå har du i så lange tider arbeidet for misjonen, og som stillingen er nå, må det være oppgaver som ligger meget nærmere. Det er jo ikke engang sikkert at pengene kan bli sendt ut til misjonsmarken under de nåværende forhold.» Bondkone svarte ganske stille og saktmodig: «Saken er den at Gud selv har kalt meg til dette arbeid, og han har ikke sagt meg opp ennå. Dertil

kommer at han ikke har pålagt meg å få pengene ut, men å få dem inn. Så får jeg jo være tro på min post. Og Gud får så selv sørge for videreforsendelsen. Han har vel sikkert satt noen til den gjerning også.»

Erfaringens verd og begrensning.

Det er soleklart at de erfaringer som en kristen gjør i samfunnet med Herren, har sin store betydning. Om det kunne der skrives meget.

De opplevelser av bønnhørelse, hjelp i trengsler og kraftig støtte i fristelsens timer som en kristen har hatt, er en støtte for troende og gir slagkraft i hans vitnesbyrd om Herren.

Jeg skal bare nevne Davids vitnesbyrd, da han sto foran Goliat. Hva var det som da ga ham mot? Var det ikke nettopp de erfaringer som

(Forts. side 125.)

Rettferdig for Gud.

Guds krav til oss mennesker er stort. Dette har han åpenbart da loven ble gitt. Den sier: «Du skal», «du skal ikke!» Således åpenbarer Guds ord klart og tydelig for oss hva Gud ville vi skulle være.

«Han har åpenbart deg, menneske, hva godt er og hva krever Herren av deg uten at du skal gjøre rett og gjerne vise kjærlighet og vandre ydmykt med din Gud.» (Mik. 6, 8).

Nå finnes det mange som synes seg selv å være helt på den sikre side, med sin rettskafne vandring, og hvis ikke Gud skulle være fornøyd hermed, så må han være urettferdig. De gjør jo rett og skjell, så godt de kan mot alt og alle. Hermed mener de at alt er i orden. Men akk, du bedragne, egenrettferdighets slave, som sover syndens tunge søvn, du er på fortapelsens mørklagte vei, som ender med gråt, jammer og pine.

Hva sier Guds ord om vår rettferdighet?

Det finnes ikke en rettferdig, enn ikke én. (Rom. 3, 10).

Slik ser Gud det, så kan det ikke nytte for noen å protestere. Vet ikke han hvorledes det er? Er ikke hans ords utsagn sannhet? Må vi ikke i dyp erkjennelse og hellig beundring bøye oss i ærbødighet for Guds ord?

«Ikke en rettferdig, enn ikke én — — —». Vi er altså urettferdige, ikke bare noen, men alle, uten forskjell, uten unntagelse. Vi er altså like. Like når det gjelder vår stilling for Gud.

... alle har syndet og fattes Guds ære. (Rom. 3, 23). Vi fattes Guds ære, er skyldige på grunn av vår synd, dømt ifølge rettferdigheten, skyldige uten noe til vårt forsvar. Vi kan forsøke å forsvare vår stilling, likeså ville forbedre oss; men alt vi kan utrette blir kun til skam og vanære, nederlag og elendighet.

Hva skal vi så gjøre? Hvor finnes så veien som fører fram til Gud, og gjør oss skicket til å arve det evige livs herlighet? *Hvorledes kan så et menneske tekkes Gud?*

... men uten tro er det umulig å tekkes Gud, for den som reder fram for Gud, må tro at han er til, og at han lønner den som søker ham. (Hebr. 11, 6).

Vi henvises til troens vei, og på denne alene vinner vi Guds velbehag og yndest.

Hva gjorde Abraham? Han som ble kalt Guds venn! «Og Abraham trodde på Herren, og han regnet ham det til rettferdighet.» 1. Mos. 15, 6.

Han trodde på Herren! Trodde hva han sa, ganske enkelt og liketil, og han ble belønnet. Gud regnet ham det til rettferdighet. Altså, det han trodde! Den samme vei er lagt for alle, troens enkle vei. Ingen annen vei førte fram, ikke lovens og gjerningenes, ti loven var maktesløs ved kjødet. (Rom. 8, 3). Derfor sendte Gud sin egen sønn i syndig kjøds liknelse og fordømte synden i kjødet, forat «lovens krav» skulle bli oppfylt i oss, vi som ikke vandrer etter kjødet, men etter Ånden.

Troen på hva Gud har gjort i Jesus Kristus, er grunnlaget for hvert eneste menneske, når det gjelder rettferdiggjørelse for Gud.

Du vi nå altså er rettferdiggjort av troen, har vi fred med Gud, ved vår Herre Jesus Kristus. (Rom. 5, 1).

Engang var det noen som spurte Jesus: Hva skal vi gjøre for å gjøre Guds gjerninger?? Jesus svarte: Dette er Guds gjerning at I skal tro på den han har utsendt. Joh. 6, 28—29. Å tro på Gud, er å tro på den han har utsent.

For sa Jesus: «Jeg er veien...» Uten Jesus ingen frelse, ingen rettferdiggjørelse, ingen redning, intet håp. Derfor er det et stort bedrag så å si at man tror på Gud, uten å tro på hva han har gjort i Kristus Jesus. Gud anerkjenner kun hva han har gjort i Ham. Forsoningens død på Golgata kors. Og just ved å tro herpå, erkjenner jeg min skyld og brøde. Han var uskyldig, jeg er skyldig. Så trenger jeg nåde for å bli frelst fra min skyld og synd.

Frelst av nåde ved troen på Jesus!

Evige sannhet! Herlige frelse! Utgrunnelige nåde. Salig den som heri bevares. For at så kan skje, må vi som Kristne leve et helt utrettferdig liv, når det gjelder vår vandring. Er vi slurvete og likegyldige her, så vil det før eller senere gå oss ille. Husk det! Historien, erfaringer og iakttagelser viser det.

Her går det ikke å lefle. *Ti Gud er rettferdig og vil rettferdighet!*

Guds ord sier:

«Men Guds faste grunnvoll står og har dette segl: Herren kjennet sine, og: Hver den som nevner Herrens navn, skal avstå fra urettferdighet.» (2. Tim. 2, 19).

Altså, to segl som Guds faste grunnvoll har, det ene: Hver den som nevner Herrens navn, skal avstå fra urettferdighet!

Skriften sier videre:

Enhver urettferdighet er synd... 3. Joh. 5, 17. Og videre: På dette kan Guds barn og djevelens barn kjennes, hver den som ikke gjør rettferdighet, er ikke av Gud... (1. Joh. 3, 10).

Om vi har forfeilet her, så finnes utveien i 1. Joh. 1, 9.

Josef Ruud.

Legebehandling i Afrika.

En dansk misjonær forteller følgende i Brødremenighetens blad:

Jeg leste forleden i et herværende blad en læges beskrivelse av forskjellige sjukdomstilfeller blant de innfødte. Det var meget betegnende for behandlingen av sjukdom her. Jeg skal gjengi litt av det.

En ung pike hadde vann i kneet. Trylldoktoren eller trollmannen ble tilkalt. Han forklarte at en ond ånd hadde satt seg fast i kneet; men han var i besittelse av en god ånd, som kunne drepe den onde. Fire menn måtte nå holde piken, mens han med ei køl knuste kneskålen!! Se, sa han, det er den gode ånds verk! Den har drevet den onde ånd ut!

Den stakkars jenta får nå for hele livet et stivt ben, men det gjør ingenting, når bare ånden er drevet bort.

Ja, det forekommer oss umenneskelig, og det er det jo også. Men man kan likevel ikke påstå at alle de innfødte doktorene er sådanne slyngler. Det finnes nemlig to slags: trylledoktorene (trollmennene) og medisinnmennene. Disse siste har ofte et utmerket kjennskap til planter og røtter og er istand til å helbrede mange sjukdommer. Men disse menn er få og sjeldne.

Misjonen på Madagaskar.

«På Hans lov venter øene.» Es. 42, 4.
«De skal gi Herren ære og forkynne
Hans pris på øene.» V. 12.

Madagaskar er også en slik øy, som venter på Herrens lov, og hvor Herrens pris skal forkynnes. Madagaskar med sine 3½ millioner menneskesjeler, de aller fleste uten håp og uten Gud. Og blant alle sine tryllemidler, sin fedredyrkelse og sin gudetro leter de etter «noe bedre,» noe fast de kan sette sin fot på, noe som kan gjøre dem trygge og lykkelige i sitt liv, — og mest i døden. Den gassiske lærer Radzaobélona synger om sitt folk:

Til stein og tre de vender sitt ville, sjuke
sinn.
Din sannhet ei de kjenner for skygger, løgn
og skinn. —
Tend livets morgenrøde på arme hednings-
stil
Et angstfylt ørkenøde de går tilgrunne i.

Madagaskar er jordens tredje største øy, der den ligger under den feberhete sol nede ved Afrikas sydøstkyst. Landet er sammenliknet med et hvelvet traug, hva formen angår. Øst- og vestkyst er flatt lavland, — frodig og sumpig i øst, tørt og med golde sandstrekninger i vest. Så har vi skogpartier med sin steile og nokså plutselige oppstigning fra begge sider til et høyt og flatt innlandsplatå. Her er det beste klima på øya, skjønt det ikke er noe særlig sundt der heller. Heroppe bor de fleste menneskene, og her ligger de største byene. Hovedstaden heter Tananarive (henimot 100 tusen innbygg, nesten så stor som Bergen). Ellers består de mange landsbyer på Madagaskar av hytter, bygget opp av strå og bambusrør eller soltørret jord, og spredt om hverandre i klynger utover en sannstrekning eller et høydedrag.

Dette land har også sin historie. Her bodde den blodige dronning Ranavàlona som forbød kristendommen i landet sitt og satte igang en grusom forfølgelse mot den innfødte menighet derute. (År 1832—48). Men som ofte før ble også nå «martyrenes blod, kirkens sed.» Etter hennes død fikk evangeliet omskapende makt virke sterkere enn før, både innover i den enkeltes liv, og videre utover til de mange som satt i mørket.

Flere vekkelser har Herren sendt over dette folk. Først vil jeg nevne Soatanana-vekkelsen, som brøt ut i den tid franskmennene tok øya, — i slutningen av det forrige århundrede. Den brøt ut blant de innfødte og ble ledet helt av dem. Den har satt dype merker etter seg, ja, helt ned til våre dager.

Så har vi vekkelsen ved Ravelondzanahary og Radzaofera for 10—12 år siden; og de senere år har østkysten vært besøkt av vekkelse. Og Gud være takk for alt. Allikevel står det ennå meget tilbake på Madagaskar. —

I våre dager arbeider 6—7 forskjellige kirkelige misjonsselskaper på øya, og derav har Det Norske Misjonsselskap det største arbeid. Her er bygget kirker, skoler og hospital.

I 1932 begynte mr. og mrs. Evans den første trosmisjon derute, — og under navn Mision Biblique de Madagascar. Disse venner virket først i den engelske kirkemisjon, Londoner-misjonen, men Herren ledet dem ut til å begynne et nytt arbeid og på en ny basis. — Og hvor Han underbart vil velsigne den, som setter sin lit til Ham! Han sa til Abram: «Gå ut fra ditt land og fra din slekt og fra din fars hus, og til det land som jeg vil vise deg. Og jeg vil gjøre deg til et stort folk, og jeg vil velsigne deg —.» 1. Mos. 12, 1—2. Og hvor fikk ikke Abraham oppleve at Han var *en trofast Gud*. Herren ønsker å ha et folk helt for seg alene. Han begynte da med en mann, Abraham. — Han ønsker fremdeles å ta ut blant et hvert folkeslag en slekt for seg selv. Og et hvert folk på jorden har den samme rett til det fulle og frie evangelium.

Må vi ikke forholde hedningene deres rett, men gi dem villig og rikelig av den del vi har fått av evangeliets lys og sannhet. Og la oss gi dem *det beste*, den hele bibel.

Da jeg for noen år siden arbeidet ute på Madagaskar, (i Det Norske Misjonsselskap) hadde jeg anledning til å se dette folks liv på nært hold. Og hvilket forferdelig mørke er ikke hedenskapet!

Må vi også minnes dette land i våre bønner, og våre venner som arbeider derute!

Mission Biblique har nå et par

menigheter med innfødte evangelister i og omkring Tananarive. Mr. Evans skrev i sitt siste brev at høsten står moden der og at sjeler frelles. Nylig hadde de også hatt dåp.

Deres adresse er: Mr. Evans, Mission Biblique, Maromanga, T. C. E., Madagaskar.

«Redd dem som hentes til døden, de som vakler hen for å drepes — måtte du dog holde dem tilbake.» Ordspr. 24, 11.

Lita Killie.

Erfaringens verd og begrensning.

(Forts. fra side 123.)

han hadde fra samfunnet med Gud i farne dagers prøvelser?

Han forteller først ganske enkelt og liketil hva han hadde opplevet som gjeter, da løven og bjørnen ville rive i sunn småfeet hans. Så sier han:

«Herren som har fridd meg av løvens og bjørnens vold, han skal også fri meg av denne filisters vold.»

Herren som har *fridd* meg — han skal også fri meg.

Han så framtiden med dens prøver i lyset av fortiden. Han visste at Herren var den samme uforanderlige.

Se, det er den store verdi av en troendes erfaringer i samfunnet med Herren:

De støtter den kjempende tro, når nye prøver og vansker møter en. —

Men så må vi ikke glemme at erfaringene har sin begrensning i troslivet.

De må aldri skilles fra Herren selv. Den mest verdifulle erfaring kan ikke erstatte Herrens eget nærvær. Vi er absolutt avhengig av Jesus, øyeblikk for øyeblikk.

Sett at en sporvogn kunne tale. Sett at den vil si: — Nå har jeg gått denne rute i mange år. Jeg kjenner hver milimeter av veien. Nå kan dere koble fra denne stangen som jeg har opp til kraftledningen.

Sporvognen ville stoppe øyeblikkelig. Den var tross sine «erfaringer» og tross sitt kjennskap til veien helt avhengig av den stadig krafttilførsel.

«Bli i meg!» sier Jesus. «Uten meg kan I slett intet gjøre.» —

Johs. Daasvand i «Utsyn.

NYE MISJONÆRER

Reidun Nielsen.

Rolf Busch.

Vi bringer her foto av de to unge venner som Gud har kalt til China. Om Herren vil reiser de ut såsnart

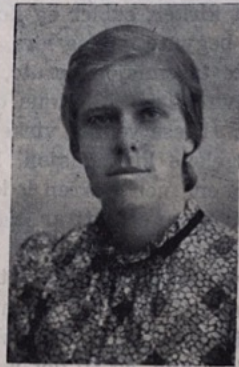
det gis anledning.

Som før nevnt står de tilsluttet forsamlingen i Møllergt. 38, Oslo.

Arbeidet på de forsømte steder.

Astrid Schie.

Ingrid Ødegård.

Når vi bruker uttrykket forsømte steder er det naturligvis å forstå slik at det er steder hvor den forkynnelse vi representerer ikke har nådd. Det fins jo ikke et sted hvor ikke folket har hørt Guds ord i vårt land. Kirke, bedehus og skoler er det overalt, og Gud være takk for det. Når vi allikevel mener at vi har oppgaver som ligger utenom disse så er det det syn som Herren har gitt oss vi har plikt til å bringe videre.

I byer og større steder har den frie forkynnelse nådd fram overalt, men på avsides steder og store strekniger er det ikke frie menigheter. Her har vi fått en oppgave. Den forkynnelse som gjorde oss lykkelige ønsker vi å bringe andre.

Som før nevnt har arbeidet her i Østfold båret frukter. I Bredholt krets i Rakkestad har det bare vært familien Bredholt som har stått en-

som med sitt syn i mange år. Nå har Herren begynt å frelse sjeler der og vennene gleder seg. Deres eldste sønn og hans hustru har gitt Gud sitt hjerte og flere er kommet med. Mange er påvirket og det ventes et herlig gjennombrudd der.

Redskaper som Gud brukte der var søstrene Astrid Schie og Ingrid Ødegård. De er nå reist hjem og br. Hans Utne fra Rygge virker der.

Søndag 20. november var det misjonsmøte hos Arnt Gresløy, Varteig. Venner fra Sarpsborg, Rakkestad og Varteig møtte fram og Gud ga oss et herlig møte. Str. Astrid Johnsen har virket der i ca. 14 dager og de har hatt gode møter. Og så der merkes at det er åpent for ordet. Br. Hans Utne, Astrid Johnsen, undertegnede, venner fra Sarpsborg, Rakkestad og stedet deltok. Det var vitnesbyrd, sang og budska-

per i tunger med tydning. Et godt offer til arbeidet kom inn. Str. Astrid Johnsen blir der og vi ber dere huske henne og stedet i bønn.

Husk stedene i bønn.
Br. hilsen.

G. Iversen.

Hvordan vil du bruke dine siste timer.

En dame spurte en gang metodistenes fører John Wesley: «Hvis du viste du skulle dø i morgen natt klokken 24, hvordan ville du da anvende dine siste timer?»

«Hvordan?» spurte Wesley, — «nettopp som jeg har tenkt å anvende dem nå. Jeg skal tale i Gloucester i kveld og igjen kl. 5 i morgen tidlig. Deretter skal jeg ri til Tewkesbury, tale om ettermiddagen og møte noen av menigheten om kvelden. Jeg vil så gå til min venn Martin, som gjerne vil tale med meg tale litt med min familie om nødvendige saker, og så vil jeg gå til mitt værelse kl. 22, anbefale meg selv til min himmelske far, legge meg ned og våkne opp i herligheten.»

KRISE.

Den kinesiske betegnelse for krise består av to skrifttegn hvorav det ene betyr fare, det annet mulighet.

Det er en glimrende spaltning av selve saken i den to hovedbestanddelene, og dermed en talende karakteristikk.

MISJONS-RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN
I MISJONENS TJENESTE.

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomité. Utkommer 1. og 15. i hver måned.
Redaktør: G. Iversen.

Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse: «Misjons-Røsten», Sarpsborg.

Abonnementspris er: I løssalg 25 øre, kr. 2.25 for halvåret og kr. 4.50 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6.00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonære. Adresseforandringer, skriftlig oppsigelse og betalinger skjer til ovennevnte adresse. Abonnementet er bindende til oppsigelse skjer. Oppsigelser må være innsendt senest 14 dager før kvartalets slutt.

Trykt i Centraltrykkeriet - Sarpsborg.

Hvorledes skal det bli framgang?

Dette spørsmål er aktuelt idag. Brennpunktet i Guds menighet er dette: Framgang for Guds sak! Når vi går tilbake til den første tid og betrakter de helliges liv og innsats for Guds ord i utbredelse, så ser vi at det hadde framgang. Gud ga sitt nådesord vitnesbyrd. Det som særpreger i høyeste grad de kristne i den tid er kjærligheten og enheten. Ett hjerte og en sjel. (Ap. gj. 4, 32). De bar ordet fram i åndens kraft, og resultatene uteble ikke. I Ap.gj. 12, 24 står det: «Men Guds ord hadde framgang og utbredte seg.» Hvorledes er det idag? Har Gud forandret seg? Til dette spørsmål må vi si et avgjort, nei. Gud er på tronen ennå. «Jeg, Herren har ikke forandret meg.» (Mal. 3, 6). Ja, hvorfor skjer der så lite nå? Mon ikke det at der er for lite hengivelse til Gud i bønn og tro. Resultatene blir etter vår innstilling til Gud og hans ord. Vi priser Gud for det som skjer på flere plasser idag. Men i det store og hele må vi erkjenne at der er små resultater. La oss undersøke hvor feilen ligger. Vi ønsker alle en gjennomgripende vekkelse over vårt land. La oss gå aktivt inn for oppgaven i bønn og tro. Vårt mål er: Det norske folk for Kristus. Skal ta fram fire betydningsfulle punkter for framgang.

Punkt 1. *Lydighet.* Hvor stor betydning har ikke dette. Lydighet er bedre enn offer. Slik lød budskapet til kong Saul. Sangeren sier: «Lyde og tro, det bringer hvile og ro, hvis hans kraft du vil kjenne, så lyd da og tro.» Filip var oppe i en stor vekkelse i Samaria, da budskapet kom at han skulle gå ned på veien som gikk til Gasa. Denne vei var øde. Filip kom ikke med innvendinger, men var lydig og gikk, og resultatet ble en sjel frelst. La oss være lydige når Herren kaller, for det bringer velsignelse og fred i våre liv.

Punkt 2. *Åndens kraft.*

Det er nødvendig å bli iført åndens kraft. Uten denne kraft kommer vi ingen vei. Jesus sier: «I skal få kraft idet den Hellige Ånd kommer over eder, og i skal være

mine vitner.» (Ap.gj. 1, 8). Luther sier: «Vår egen makt er intet verd, Vi vare snart nedhuggne, Men én går fram i denne ferd, For ham må allting bugne.» «For øvrig — bli sterke i Herren og i hans veldes kraft!» (Efes. 6, 10). Der er kraft og seier å få hos den høyeste hos hvem der ikke er forandring eller skiftende skygger.

Punkt 3. *Guds ord.*

I Berøa gransket de Skriftene om det forholdt seg slik som Paulus forkynte. Guds ord er sju ganger lutret, det er edelt og godt. Her ligger kraften til oss. La oss forsyne oss rikelig, så det blir en ballast i våre liv. «Den hele skrift er innblest av Gud og nyttig til lærdom, til overbevisning, til rettleing, til opptuktelse i rettferdighet, forat det Guds menneske kan være fullkomment, duelig til all god gjerning.» (2. Tim. 3, 16—17).

Punkt 4. *Bønnen.*

Bønnen har en veldig makt. Må Herren utgyde nådens og bønnens ånd i vår midte, så vi kan be og ikke bli trette. Der skjedde herlige resultater fordum og skjer også nå på grunn av bønn. «Be og I skal få!» Det er Mesterens ord til oss. La oss arbeide mens det er dag, natten kommer da ingen kan arbeide. «Vi heiser korsets banner, staasjonen der vi ser, og snart er vi hjemme og reiser aldri mer.» Målet er nådd, og seieren er vunnet! Amen!

Arnt Andersen.

Gi ikke en grusom herre dine år.

(Ordspr. 5, 9).

Når vi betrakter dette vers synes jeg det er meget alvorlig. Vi vet alle hvem han er, den herre det her menes. En grusom herre (satan). Og alle som er frelste idag vet at det er en grusom herre å tjene. Ja, ikke bare de frelste vet dette, men også de som tjener denne herre.

Hvilken lønn får de som tjener satan? (den grusomme herre). Det står: «Den lønn som synden gir er

døden.» Vi ser f. eks. den rike mann, da han slo sine øyne opp i dødsriket hvor han var i pine. Den rike mann hadde i dette liv ofret alt for denne grusomme herre og nå høstet han frukten av denne tjeneste, en evig fortapelse.

Det er også dette spørsmål jeg vil stille deg. Hva har du igjen for din tjeneste i synden? —

Du er trett av å tjene synden eller den grusomme herre. Du jager framover for å finne noe som kan tilfredsstille din hunger, men inni deg er et tomrom som du aldri vil få fylt i verden.

Kanskje du forsøker deg på kriminelle ting, men ditt indre er like tomt. Ja, jeg skal si at den grusomme herre vil alltid føre deg lenger og lenger ut på de slibrige steder. Du forsøker og ta deg sammen, men klarer det ikke. Jeg hørte en beretning engang om en stor fugl som hadde fått tak i et kjøttssykke. Og med dette satt den ute på et stort isflak. Isflaket drev stadig lenger ut mot et fossestryk. Fuglen sa ved seg selv: «Jeg vil nok klare meg, et par slag av mine sterke vinger vil bringe meg i sikkerhet.» Det bær utover stryket, fuglen løfter sine vinger —. Da merker den at benene er frosset fast. Slik er det med mange mennesker, de sier: «Vi skal nok klare oss, vi er sterke, vår karakter er god, og vi går ikke lenger enn vi selv vil.»

Men de oppdager i mange tilfeller at det er forsent. De makter ikke å befri seg, så bærer det utfor. De høster frukter av sin tjeneste i verden for den grusomme herre.

Men vi kjenner en annen herre som er meget bedre å tjene, Jesus Kristus, han som elsket oss med en evig kjærlighet. Skal du idag vende om til denne herre og slutte å tjene satan?

Hos Jesus er der fred og hvile, frelse og liv. Der er det trygt når alt annet svikter og forgår. Jesus står idag med utstrakte armer for å ta imot hver og en som vil komme. Du har lenge nok tjent satan og vært i syndens tjeneste, drevet av de ting verden har å by på. Idag tilbys du forsoning. «I dag er frelsens dag, idag er Gud å finne.» Og når du hører Guds sønns røst så forherd ikke ditt hjerte, men gi deg helt til ham. Han kan gi deg glede og lykke.

Trygve Lie.

Når Jesus gjør alle ting nye.

Torsbygden var en hård bygd både på det timelige og det åndelige område. Selve naturen satte sitt preg på folket, omgitt som bygden var av høye, steile fjell med et barskt og fryktingdydende utseende. Akkurat slik var også folket som bodde der, steile, konservative og utilgjengelige. Sant nok . . . de gikk jo til kirken på de fastsatte store høytider, jul, påske og pinse eller når det var noen særlig anledning, som bryllup eller konfirmasjon, da gikk de i flokk og følge til kirken kledd i sin fineste søndagspuss og mange med den forgylte salmeboken med gullspenne under armen, og med et høytidelig utseende. Litt religiøs må man jo være. Men ellers var den religiøse interessen i bygden liten. Folket brød seg lite om å gå på religiøse møter og i manns minne hadde det ikke vært vekkelse der i bygden. Noen forsøk var jo blitt gjort av flere samfunn å få fast fot der, som f. eks. Frelsesarméen, metodistene og flere, men hittil hadde det stått i stampe, det var likesom et uintagelig Thibet og intet under, for var det noe sted hvor det kunne sies at Satan hadde sin trone så måtte det være her. Folket brød seg bare om verden og de ting som er i den og der var megen ugudelighet og tøylessløshet. Ungdommen drakk og sloss så blodet fløt og på de store festene som ble holdt lørdag og søndag gikk det gjerne vilt til.

Men nå var det plutselig blitt anderledes. Det var like før jul, det var mildt og fint vær, solen sken og varmet godt i ryggen og den tidlige sne begynte å tine og det dryppet av takene, fra de gamle skjeggede graner borte i skogen dryppet det også, de hadde stått i kulden med is i skjegget og grenene fulle av sne, men nå begynte de å drysse så man kunne resikere å bli dynket godt hvis man forvillet seg under en av dem, det silte nedover grenene, men inne i skogen var det mere sne og det gikk sommetider rene skredd nedover fjellene der solen varmet best, ja sommetider kom det så voldsomt og hurtig at haren som satt der inne

i sine egne betraktninger og slikket sol, forskrekket gjorde et byks og skar inn i tykke skogen for å gjemme seg. Det var vinteren som kom, og den kommer gjerne ikke så stillferdig i gamle Norge, men med bulder og brak bråkende og larmende som folket selv.

Men der var løsning også på det åndelige område, der var kommet en ung predikant til bygden og han hadde rusket ordentlig opp. Han hadde også greid å samle folket om seg, lokalet var om kvelden fylt til trengsel og når han talte satt de som tente lys på benkene og likesom slukte hvert ord han sa. Hans preken, enkel og enfoldig som den var, hadde dog en mektig virkning, og dertil kom at han var en mester til å synge og spille på gitar. Hans sang var mest om blodet og frelsen i Kristus, og når han grep gitaren sin og sang:

«Gud være lovet, min sjel er frelst,
i kraft og blodet,
nå kan de byde meg hvad som helst,
jeg velger blodet.»

Da strømmet tårene rikelig nedover folks kinner. Mange var det også som søkte forbønn og overga seg til Gud, mest ungdom, men også eldre menn og koner. Det var forunderlig å se gamle og unge bøye seg sammen ved den forreste benken, å se de vakre ungdommer var et sær-syn, ja har han ikke rett sangeren når han synger: «Det vänaste syn som eg fær sjå, er dei unge på kne for Gud!» Ja skjont er det når ungdommen kommer som dugg ut av morgenrødens skjød og fylker seg om Kristi kors. Slik var det også blitt i Torsbygden som før hadde vært så åndelig død. Nå sang de av Sions sanger. Etter møtene gikk de ofte i flokk og følge langs veiene og sang:

«Vi har fred, vi har trøst,
vi fra synden er løst,
vi har himmel hernede på jord.
Vi er utvalgt — hvor stort —
förenn verden ble gjort,
ved hans nåde jeg faller ei bort.»

De hadde også bønnemøter som ofte varte til langt utover kvelden og mange var det som åpnet seg og ba til Gud og frelsesjubelen hos de frelste blandet seg med gråten av de søkende som ennå ikke kunne tro nåden. Det kunne gå høylydt for seg, alt stivt og formelt var borte, man hadde med Gud alene og så var det ikke så nøye med formene det var jo først og fremst om å gjøre å få de søkende gjennom til frelsesvisshet, og så fikk kritikkussen skjøtte seg selv så lenge.

Det gikk også en mengde barn på møtene og predikanten, som var en stor barnevenn, ba for dem og ledet dem til den største barnevennen, Jesus Kristus, og gripende var det å høre de klare barnestemmer synge sangen om Jesus. Jo det var vårliv i Torsbygden, vår Herres velsignede liv.

Olaf Skogen hadde ennå ikke vært på møtene. Han brukte aldri å gå noe steds han Olaf, hverken kirke eller i bedehuset. Han var ikke religiøst interessert, han pleide å si at han hadde fullstendig nok med leserne de seks dagene i uken om han ikke skulle gå å høre på dem den sjuende.

Riktignok hadde han hørt om dette nye som var kommet til bygda, det var jo det alminnelige samtalemøtet nå det, alle snakket om møtene og om den ungdommelige predikanten og det gikk som det pleier ved slike leiligheter de ville rykter både om predikanten og om møtene. Noen sa at han hoppet og sprang på prekestolen og «herjet» som en villmann og fektet med armer og ben og skrek så folk fikk dotter i ørene, andre ville vite at de krabbet på kne rundt om hele lokalet og noen satt på benkene og noen under, ja man sa det endog for sant å visst at alle som ikke lød predikanten og bøyde kne på stående flekken når han befalte dem det, han ble uten barmhjertighet sendt direkte til helvete. Det hadde nå en hel del hørt det. Så det var sant nok.

Naturligvis var det oppspinn det hele, noen av bygdens muntrasjonsråd hadde funnet opp disse skrønelene og bindt noen enfoldige det på ermet og så gikk de videre som ild i tørt gress bygden rundt om.

Olaf hadde hørt alt dette han og en dag bestemte han seg for å gå å høre på dette merkverdige som fore-

gikk. Han allerede fullsynge, fors mens han k

Der er en kil

og syndere i d

O herlige kil

og i den for

Dette gre

han kjente

hadde hørt

de kjente t

makt til h

Han følte

der han sat

gynte å ar

stormet in

ståelig mak

tiden hvor

øynene når

Bibelen om

Getsemane

gene og ko

me tårer n

følte en u

en kristen.

Han ten

hadde væ

årene har

spart hans

reddet har

som f. eks

han fikk

folk var

blikkelig

han ynke

ved tanke

hadde da

uten Gud

han vel v

Olaf bl

sitt liv,

igrunnen,

få korte

— døden

for det vi

han døde

var i. Va

liv for et

Noen

Olavs kir

igjen. De

så ham

som allt

kjekk, m

det der i

krokene

veik i kr

så lite, s

rent sme

gikk. Han kom til møtet, det var allerede fullt hus og de holdt på å synge, forsamlingen sang nettopp mens han kom inn gjennom døren:

Der er en kilde fylt med blod, som fløt fra
Lammets sår,
og syndere i denne flod fullkommen rensning
får.
O herlige kilde, der vil jeg bo,
og i den for evig, all min synd avto.

Dette grep Olaf med selsom makt, han kjente igjen denne sangen, han hadde hørt den som barn og nå kom de kjente toner med en lokkende makt til hans hjerte.

Han følte seg så uendelig fattig der han satt på benken, tankene begynte å arbeide og barndomsminner stormet inn på ham med en uimotståelig makt. Han husket fra skoletiden hvorledes tårene kom ham i øynene når læreren leste for dem av Bibelen om Jesu lidelser for dem, og Getsemane og Golgata og svøpeslagene og korsfestelsen, da rullet varme tårer nedover hans kinner og han følte en uendelig lengsel etter å bli en kristen.

Han tenkte også på hvor god Gud hadde vært imot ham i alle disse årene han hadde levd, Gud hadde spart hans liv, og endog flere ganger reddet ham fra den visse død, like som f. eks. den gang i sandtaket som han fikk en ras over seg, om ikke folk var kommet til stede og øyeblikkelig gravd ham fram så hadde han ynkelig blitt kvalt. Han gyste ved tanken på det nå. Tenk om han hadde dødt der under sandhaugen uten Gud og uten håp, hvor hadde han vel vært nå i så tilfelle . . . ?

Olaf ble med ett så utilfreds med sitt liv, hvilket meningsløst liv igrunnen, leve her på jorden i noen få korte år, slite for utkommet, så — døden og derefter — gå *fortapt*, for det visste han han ville gjøre om han døde i den tilstand som han nå var i. Var det noen mening i et slikt liv for et tenkende vesen? Å nei.

Noen hete tårer rullet nedover Olavs kinn og ble hastig visket vekk igjen. Det skule bare mangle at noen så ham sitte her og gråte. Han — som alltid hadde vært så sprek og lekkelig, men rett som det var så kom det der igjen, det ble så vått i øynerokkene og han synes han blei så veik i knærne og hjertet ble likesom så lite, stille og ensomt i ham. Han tent smeltet som sne synes han.

Der stanset sangen, de reiste seg opp til begynnelse og ba til Gud, flere ba innerlig til Gud om at han ville være tilstede med sin Ånd og frelse sjeler blant dem, de sang også flere bønnekor. Olaf synes det ble vel hett nå, men han satt solid stuvet sammen mellom to tykke koner, så det var håpløst å tenke på å komme ut, han syntes ikke at knærne ville bære ham heller, så han fikk sitte å vente og se hvorledes dette ville bære iveri.

Se der gikk predikanten opp på prekestolen, Olaf synes aldri å ha sett en mer mandig og staut type av et mann. Predikanten leste opp teksten, den lød slik: «Kom til meg, alle I som strever og har det tungt å bære og jeg vil gi eder hvile.» Han talte om livet utenom Gud, så hvileløst, tomt og elendig og innholdsløst som det var.

Han illustreerte også med å fortelle om duen som Noa sendte ut fra arken og som ikke fant noe sted hvor det var hvile, før den vente tilbake til arken igjen. Slik sa taleren, finner vi aldri hvile før vår ånd hviler i Gud, han som vi er utgått fra. Han talte lenge og brukte rammende uttrykk om synderens tilstand.

Olaf pustet tungt, hvor det var sant alt det som denne mannen sa, han hadde akkurat truffet blinken syntes han, hadde han ikke skildret akkurat som han hadde det. Hans liv var jo tomt som et eggeskall, det merket han igrunnen nå. Han liknet barna som blåste såpebobler, de så i øyeblikket så skjønne og glinsende ut, men akk, det var bare et øyeblikk, så brast de og så var det bare en vandråpe igjen av hele stasen. Hadde ikke hans liv vært slik igrunnen? Han hadde lagt sine planer, drømt fagre drømmer om framtiden og hva den skulle bringe, jo han skulle nyte livet han, samle seg rikdom og velstand, — og hva så? Hva hadde han igjen, var det virkeliggjort? Å nei, såpeboblene var brustne, luftkastellene gått i grus, en skrikende tomhet i hjertet var det han hadde igjen. Hva levde han for igrunnen, var ikke dette livet intetsigende, tomt og bedragerisk?

Men nå fikk det bli en forandring, dette gikk ikke lenger.

Predikanten var ferdig med sin preken og forsamlingen begynte å synge igjen:

Jesus alene mitt hjerte skal eie,
Jesus alene derinne skal bo,

Intet hans kjærlighet her kan oppveie,
ene hos Jesus min sjel finner ro.

Ei bør jeg sørge og ei bør jeg klage,
Jesus min broder er alltid meg nær.
Selv vil han ta meg ved hånd alle dager,
tross alle stormer mot hjemmet det bær!

Olaf var blitt *vakt*, lik den forlorne sønnen var han kommet til seg selv, og nå var det bare igjen dette å stå opp og gå hjem til sin far.

Det ble gitt innbydelse til de ufrelste og Olaf reiste seg halvveis på benken, men så fikk han plutselig se et ansikt som han kjente, sin værste uvenn, Lars Tveit, han og Olaf hadde flere ganger slos så blodet fløt, og Olaf hadde gitt ham herlig juling, han hadde alltid vært ovenpå, men nå var det annerledes. Lars satt der med et hånlig, skadefro smil og gliste, Olaf syntes plutselig at inntrykket vek, en bølge av tross kom opp i ham, han satte seg ned igjen, forsamlingen bøyde kne og bønnemøtet begynte, da rørte en ved hans skulder, en arm la seg lint om hans hals, han så opp, det var gamle Kjetil Stormoen. Kjetil var en av disse staute kjernekarer, stø som Dovrefjell, redelig i all sin ferd, stillfarenende og bramfri og en god kristen, kjent over hele bygden som en aktverdigg og bra kristen mann.

«Skal ikke du også bli en kristen ikveld, Olaf,» sier Kjetil. Gud har minnet meg så om å be for deg, du ligger på mitt hjerte, kom til Jesus ikveld, det vil du aldri angre på!» Olaf fikk en stor klomp i halsen, var det noen som brydde seg om hans sjel da, det hadde han ikke trodd. Han fikk ikke noe svar med det sammen, men pustet tungt. Og Kjetil fortsatte: «Ja nå har vi fått det gildt på møtene våre og mange har også gitt seg over til Gud. Igårkveld var det tre stykker som kom til korset. Det var Inga Skaret, henne du husker ble enke ifjor, du husker at et tre falt over mann hennes og dreppe ham mens han hogde tømmer. Så var det to unggutter fra Hovstaklevan og så Per Sem, selve gubben på Sem. Ja du kan tro det ble jubei da gubben falt i golvet, det var en som sa: «Ja jeg skal si deg at det er blitt mannefall i Satans rekker.» Og nå er det din tur, Olaf, skal du bli med ikveld?

Olaf kjenner han mykner ved den milde røsten. Han reiser seg halvveis opp, men får i det samme øye

Utslokk ikke ånden.

De satt rett overfor hverandre i kupéen, handelsreisende Lie og predikant Berg. De talte sammen om det som interesserte dem mest — Guds rike. Just nå var de inne på spørsmålet om Den hellige ånd.

— Slokke Anden! sa Lie. Slokke?

— Ja, det forutsetter to ting, det, mente Berg. Lys og varme. Den hellige ånd ytrer seg i de to tingene.

— Men slokke lyset?

— Jeg skal fortelle deg et par eksempler på det. Jeg var i en vest-

på Lars som sitter der å flirer, men så tar han plutselig bestemmelsen, De får le eller flere eller gjøre hva de vil, han vil til himmelen han, koste hva det koste vil. De kan følge ham til dødens flod, men ikke lenger, og ingen av dem kan hjelpe ham ut av helvete igjen om han engang skulle være så ulykkelig å havne der, så i Jesu navn, Olaf bøyde sine kner og stridgråter. Han ber og bekjenner sine synder, han blir liggende der en stund og Kjetil ber han også, gråter og snufser og jubilerer iblant, imens han leser noen skrifsteder. Olaf reiser tilslutt sitt tårevedte ansikt litt, han har rent glemt Lars og de andre. Men hva er det, han sprer øynene vidt opp, ligger ikke Lars derborte ved den annen benk og predikanten ved siden av ham og ler og takker Gud og jubler. Nei så sant! ... dette var det rareste han har sett, har ikke også Lars overgitt seg. Han reiser seg resolutt, går bort til Lars som ligger der og sier varmt: «Jaså Lars, du kunne ikke stå imot du heller? Nei det var godt at Jesus fikk fat i oss begge to, så nå skal vi være venner du og jeg og ikke slåss mere, men slåss for Jesus nå og det godes sak. Han slo sin arm om Lars hals og de to forrige uvenner omfavnet hverandre. Kjetil og predikanten sto og så til og smilte og tørret tårer idet de mumlet: «Ja han gjør alle ting nye.»

Denne julehøytiden var den herligste som Olaf noensinne hadde opplevet, det var som om alt var forandret, folk, dyr, huser, trer, alt, men saken var den, det var han selv som var blitt en ny mann og derfor ble også det andre nytt for ham.

Axel Nilssen.

landsbygd og holdt noen møter. En søndag middag spurte verten meg, om jeg ville være med ham og besøke en sjuk eldre mann. Og det ville jeg naturligvis.

— Men, spurte jeg, hvordan har han det?

— Jo, jeg tror han søker Gud. Sist jeg var hos ham, var han svært begjærlig etter Guds ord. Det skulle undre meg om han ikke har fått det godt med Gud nå.

— Enn sjukdommen?

— Tja — han er i god bedring, har jeg hørt.

Om ettermiddagen stabbet vi opp gjennom lia til gården den sjuke bodde på. Verten min gikk først inn alene og spurte familien om vi måtte komme inn. Det så ut til å være vanskelig det, for han ble nok så lenge inne. Men han kom da til sist ut og kaldte på meg. Og så gikk vi inn til den sjuke. Jo, han var nok i bedring, for han sat i sengen. Og så begynte vi som vi pleier hos sjuke. Spurte om sjukdommen, hvordan det gik med den. Han var svært ineterssert. Jo, da. Jo, da. Det var sånn og sånn. Legen var svært fornøyd. Han trodde han ble frisk snart, og — og —

— Men sjelen — hvordan er det med den? spurte jeg.

Da stoppet ordstrømmen. Sjelen? Å, jo. Han kune ikke tenke annet enn at det skulle bli bra med den. Men si meg, hvor er den karen fra? Det var kanskje store gårdsbruk der hvor jeg hørte hjemme. Om de hadde fått stor avling på de kantene i år? Hva jeg mente om verdenssituasjonen?

— Har De det godt med Gud? puttet jeg inn igjen.

Jo, han trodde nok det. Gud var så grei å komme ut av det med, atte. Han var jo så nådig — svært til våt høst vi har hatt i år. Det blir kanskje en hard vinter. Kjyra —

Jeg så forvirret på følgesvennen min. Her var det visst ikke stor åndelig trang. Og så forsøkte jeg igjen:

— Uten at noen blir født påny —

Da ble kjøkkendøren revet opp, og mannens voksne datter kom inn med et fang med ved, som hun lot deise i golvet med alt mulig rabalder. Selv satte hun seg ved siden av vedhau-

gen og begynte å stille med ovnen. Det kvein i ovnsdøren. Hun rotet med kroken i ristene. Det var en demonstrasjon på harde livet. Og til slutt kom da også meningen hennes: — Du er vel trøtt nå, far. Jeg tenker det er best fremmedkarene går.

Ja, etter sånn tydelig beskjed måtte vi jo gå, skjønner du. De hjalp hverandre å slokke Anden, faren og datteren.

— Men siden? spurte Lie. Hvordan gikk det med ham siden?

— Nei, det vet jeg ikke. Kanskje det gikk med ham som med en nitentåring som skulle til å dø uomvendt. Han ble spurt om han ikke var redd for å komme til helvete.

— Nei, ikke nå, sa han. Jeg var så redd en gang, men det har gått over.

— Han hadde slokket Anden? spurte Lie.

— Ja.

Det ble en pause mens de to karene tankefullt kiket på landskapet de forforbi.

— Enn varmen du, tok Lie trådem opp igjen. Du sa at Anden ytrer seg i varme?

— Ja da. Du vet at alle troende er født varme.

— Født varme?

— Jo, det er ingen kristen uten at han ble født med brann etter sjelens frelse, og med stor kjærlighet til Guds folk og Guds rike. Hele deres trang var å få gjøre noe for Jesus.

— Ja vel. Og så?

— Det slokner for så mange, du.

— Men hvordan går det for seg?

— Omtrent som det går for seg mellom en mann og kjæresten hans.

— Jeg forstår ikke riktig —

— Jo, ser du, en mann er glad i en kvinne. Alle hans tanker er hos henne. Så treffer han en annen som han liker bedre. Da slokner brannen for den første.

— Å, hå!

— Jeg kjenner en kjøpmann på Sørlandet. Han var likefram berømt for sin kristendom. Han var en støtte i Guds tempel på jorden. Så vokste forretningen hans, rikdommen med den. Og nå — ja, kort sagt, nå brener han bare for forretningen.

— Jeg forstår. Han skiftet kjøreste.

— Ja visst. Varmen for den første sloknet. Du vet det er vanskelig å elske to samtidig.

— Det er alvorlig, sa handelsrei-

sende Lie tar resten en for som ble så f seg uten Gu

— Uten d

sitt daglige

— Nettopp

ne tingene s

noe å spørre

— Nå? C

— Nei. I

— Der se

over sin da

Lie satt o

ristet betenk

— Du, det

deg om.

— Spor v

— Tror d

vekkelse?

— Det har

jeg hørte o

det som gjor

lystige i byg

ikke riktig

ter. Han v

skje han ik

grunnen. N

han opp og

over det he

— En be

— Han ø

tikk over v

— Slokne

— Ja da.

de seg mer

— Enn r

gikk det m

— Jo, h

hadde gjor

nær ved å l

— Hm, s

resten. Te

Du Berg, r

stasjon —

å slokke Å

er noen sor

stenge for

— Jeg t

deg en epis

på klokken

skehelg for

de jeg ogs

da gikk de

Unnskyld

det gjorde

aften sa v

— Jeg l

morgen so

Det svar

ting på. S

påskedags

et møte!

og slet

Den levende Guds menighet.

sende Lie tankefullt. Jeg kjente forresten en forretningsmann, jeg også, som ble så flink at han kunne greie seg uten Guds hjelp.

— Uten den hellige ånds lys over sitt daglige virke, falt Berg inn.

— Nettopp. Han syntes han kunne tingene så godt at det ikke var noe å spørre Gud til råds om.

— Nå? Greide han det?

— Nei. Han gikk konk.

— Der ser du. Han slokte lyset over sin daglige gjerning.

Lie satt og funderte litt mens han ristet betenkt på hodet.

— Du, det var noe jeg ville spørre deg om.

— Spør vekk, sa Berg.

— Tror du det går an å slokke en vekkelse?

— Det har jeg ikke sett selv. Men jeg hørte om en mann på Vestlandet som gjorde det. Det brant nok så lystig i bygden. Men vekkelsen gikk ikke riktig etter denne mannens noter. Han var sur og gretten. Kanskje han ikek selv kom nok i forgrunnen. Nok av det. En kveld sto han opp og slo en bøtte kaldt vann over det hele.

— En bøtte kaldt vann?

— Han øste en skylle av ond kritikk over vekkelsen.

— Sloknet det?

— Ja da. Fullstendig. Ingen bøyd seg mer.

— Enn mannen selv? Hvordan gikk det med ham?

— Jo, han våknet over det han hadde gjort; men da var han svært nær ved å bli gal.

— Hm, sa Lie. Ikke underlig forresten. Tenk å stoppe en vekkelse! Du Berg, nå skal jeg av ved neste stasjon — et spørsmål til. Det der å slokke Ånden i et enkelt møte? Det er noen som sier at den ene ikke kan stenge for den andre.

— Jeg tror jeg rekker å fortelle deg en episode til, sa Berg og så fort på klokken. Jeg var i en by en påskehelg for noen år siden. Der hadde jeg også møte om langfredag. Og da gikk det særdeles godt for meg. Unnskyld at jeg sier det sånn; men det gjorde virkelig det. Om påskeaften sa vertinnen min:

— Jeg håper du taler like godt i morgen som igår.

Det svarte jeg naturligvis ingen-ting på. Så var det altså møte om påskedags formiddag. Men, du for et møte! Det ville ikke gå. Jeg slet og slet. Men nei!

Det har alltid vært et Andens samfunn på jord. Ikke sammenblandet med ugjenfødte mennesker som lever i synd og elsker mørkets gjerninger. Derfor talte Gud: «skal være hellige . . .»

Jeg slår opp min bibel og leser: «Vårt samfunn er med Faderen og hans sønn Jesus Kristus.» I dette samfunn er alt Guds folk ett, for vi leser: «Dersom vi vandrer i lyset, likesom han, Gud, er i lyset, da har vi samfunn med hverandre . . .»

*

Men dette skriver jeg deg til — forat du skal vite hvorledes du skal ferdes i Guds hus, som er den levende Guds menighet. — Når det tales om lokal-menighet, så kan man ha ulike syn på saken. For det er så at man her skjønner stykkevis, men når himlen er nådd, da skal vi se alt fullkomment.

Imidlertid må vi være tro mot Guds Ords åpenbarelse, og ikke behøver vi å være i villrede hvorledes vi skal ferdes i Guds hus — menigheten. Skriften taler med klare ord herom.

Når det tales om «den levende Guds menighet,» så anerkjennes ik-

Da jeg satt ved middagsbordet, smågråt jeg.

— Det ville ikke gå idag, sa jeg. Verten var beveget han også.

— Nei, det gikk ikke, holdt han med meg. Men, la han til, det var min skyld idag.

— Din skyld?

Jeg glodde forundret på ham. Han på sin side så forlegen på sin hustru.

— Ja, det er min skyld. Anne og jeg trettet i dag morges, og så tok vi tretten uoppgjort med oss i kirken.

Nå pep toget for Lie's stasjon. Lie gjorde seg klar. Han trykket Berg i hånden.

— Takk for følge. Takk for undervisning.

— Å, ikke å takke for. — Ut-slokk ikke Ånden.

J. F. Lovgren
i «Evangelisten».

ke en forening med frelste og ufrelste, eller døpte og udøpte.

I den første kristne tid het det: «De som tok imot Ordet, ble frelst og døpt og lagt til menigheten. Og de holdt trolig fast ved apostlenes lære og ved samfunnet, ved brødsbrytelse og ved bønnene.» Guds menighet er jo ikke en menneskelig organisasjon, men en levende organisme.

Vi er klar over at det skal være orden i Guds menighet. Når Paulus skriver til kolosenserne sier han bl. a.: «. . . idet jeg med blede ser eders gode orden . . .»

Spørsmålet blir til hver enkelte: Hvordan ferdes jeg i Guds menighet? Kan mine medmennesker se min rene ferd og gudsfrykt?

*

Menigheten er også «sannhetens støtte og grunnvoll.»

Når man bygger et hus da vil man ikke bruke markstukne støtter.

I menigheten trenges menn og kvinner hvorom det heter: «Den som seirer ham vil jeg gjøre til en støtte i Guds tempel.»

Se til at du ikke blir markstukket av hykleri, gjerrighet, avind, baktalelse. Vær forsiktig med din tunge. Tal ikke ondt om din bror og søster. Døm ikke en urettferdig dom. «Herre, sett vakt for min munn, vakt mine leppers dør.»

Det berettes om en fjellvandrers at han en dag får se en ørn falle ned. Han undersøker hva årsaken var, og han får se en liten orm som hadde bitt seg fast i ørnens hals og suget inntil livet ebbet ut.

Hovmot, kritikk, uforsonlighet, hvis dette griper ens liv, hvorledes vil det da gå med Kristuslivet i oss? Det vil ebbe ut og dø . . .

Vokt deg for orm! «Salig er de rene av hjertet . . .»

Den som elsker hjertets renhet, hvis lepper er yndige, hans venn er kongen.»

Snart skal menigheten — bruden — borttrykkes, derfor Gud hjelpe oss, at det m åstå skrevet over vårt liv: Tekkes Gud. —

Da skal vi som Johannes utbryte: Kom Herre Jesus! . . .

Rolf Westlie.

Til predikanter.

Predikantene representerer Gud. De bærer det største budskap som noensinne er betrodd et menneskelig vesen. De er i besiddelse av det og må basunere det ut. Oppløft din røst med kraft, frykt ikke. Si til Juda steder: Se eders Gud! Es. 40, 9.

Der er kun en bok som har frimodighet til å si et: Så sier Herren! — Og den er predikantens bok. En ordets forkynner er en person med myndighet. Er han hva han burde være, så står hele himlen bak ham. Der er ingen grense for hans arbeid. Han forteller om lyset for dem som sitter i mørke og om kraft for dem som har et sonderknust hjerte.

Han ser alle graver åpne fordi han forkynner et evangelium som en dag skal revne alle gravstedene og forvandle gråt til latter og tørre alle tårer bort.

Hans budskap er et håpets, lysets og gledens budskap, fordi det er et frelsesbudskap fra syndens skyld og makt.

Predikanten må stå under korset — den tapte verdens tilfluktssted. Han må være så skjult i korsets forsonende og evige hemmelighet og kraft, at de som hører ham tale må merke Guds røst.

Predikende brødre! Vi er høyt benåde mennesker, skjult i Gud, lærte av Gud i hans fortrolige råd om hans hemmelighet med menneskenes barn. Eders første og siste oppgave må være å gjøre den store hemmelighet kjent. Alle må se. Det må gjøres ømt, kjærlig og trofast som for Herren åsyn.

En predikant burde være den mest glade og forhåpningsfulle person av alle. Han behøver aldri å tro at hans arbeid skal mislykkes — om han er tro. Gud vil sørge for at hans arbeid bærer frukt.

Gud har sagt: Således skal mitt ord være som går ut av min munn — det skal ikke vende tomt tilbake til meg; men det skal gjøre hva jeg hager, og lykkelig utføre hva jeg sender det til. (Es. 55, 11).

Tro på Gud! Tro på din stilling! Tro på ditt budskap!

Lev som du taler og tal med overbevisning i åndens kraft. Da skal dere, Herrens vitner, stå opp og bli

For en del år siden møtte en trofast prest, som gikk til kirken, en av sine diakoner hvis ansikt bar et meget bestemt, men lidende uttrykk.

«Jeg kom litt tidlig for å treffe Dem,» sa han, «det er noe som jeg føler som en samvittighetssak å få sagt Dem, pastor. — Det må være noe som i bunn og grunn er galt med Deres preken og arbeid — det er bare én person lagt til menigheten i et helt år, og han er *bare en gutt*.»

«Jeg føler det,» sa presten, men Gud vet at jeg har forsøkt å gjøre min plikt, og jeg kan stole på ham for resultater.»

«Ja, ja,» sa diakonen, «men «av deres frukter skal I kjenne dem», og *ett* medlem, og det *bare en gutt* synes meg å være et temmelig dårlig bevis på virkelig tro og iver. Jeg vil ikke gjerne være hård, — men denne sak hviler i min samvittighet, og jeg har gjort min plikt ved å tale bent ut.»

«Sant nok,» sa den gamle mann, «men kjærligheten er langmodig, er velvillig — den utholder alt, — tror alt, håper alt! Jeg nærer et stort håp til den gutten — Robert. Noen sæd vi sår, bærer sen frukt — men *den* frukt er som regel den mest verdifulle av alle.»

Den dag gikk den gamle prest bedrøvet og med tungt hjerte opp på prekestolen. — Han sluttet sin preken med tårevette øyne. Han ønsket at hans arbeid var slutt for alltid og at han var stedt til hvile blant gravene under de blomstrende trær på den gamle kirkegård. Han dryget i den gamle kjære kirke etter at alle de andre var gått. Han ønsket å være alene, stedet var ham hellig og ubeskrivelig kjært. Det hadde vært hans åndelige hjem fra hans ungdom av. — Foran dette alter hadde han bedt over de avsjelede leger av en hengangen generasjon, og hilst en ny generasjons barn velkommen; og her, ja her, var han blitt fortalt at hans arbeid ikke lenger var anerkjent og velsignet.

lys; for ditt lys kommer, og Herrens herlighet oppgår over deg. (Es. 60, 1).

Gipsy Smith.

Bare en gutt.

Ingen stanse igjen i kirken? — Ingen? «*Bare en gutt.*»

Denne gutten var Robert Moffatt. Han betraktet den skjelvende gamle mann. Hans sjel var fylt av kjærlig sympati. Han gikk bort til ham og la sin hånd på hans sorte prestekjole.

«Ja, Robert,» sa presten.

Tror De, dersom jeg var villig til å arbeide hårdt for min utdannelse, at jeg noensinne kunne bli predikant?»

«En predikant?»

«Kanskje en misjonær.»

Det ble en pause. — Tårer fylte den gamle prests øyne. Til slutt sa han: «Dette leger min hjerteve, Robert. Jeg ser Guds hånd nå. Må Gud velsigne deg, gutten min! Jo, jeg tror du kan bli en *predikant*.»

Mange år deretter vendte en aldrende misjonær tilbake til London fra Afrika. Hans navn nevntes med ærbødighet. Når han trådte inn på et møte reiste folk seg, når han talte i en forsamling var det dyp stillhet. Fyrster blottet sine hoder for ham, noblessen inviterte ham til sine hjem.

Robert hadde lagt en provins til Kristi rike på jorden og brakt de mest ville og usiviliserte høvdingene under evangeliets innflytelse, hadde gitt den oversatte bibel til før ukjente stammer, hadde beriket det geografiske selskap med verdifulle kunnskaper og hadde hedret sitt enkle hjemsted, den skotske kirke, det britiske rike og hele misjonssaken.

Det er vanskelig å tro når det ikke viser seg tegn til frukt. Men de gode hensiktens høst er sikker. Den gamle prest sover under trærne på det upåaktede sted hvor han stred og slet, men menneskene erindret hans arbeid på grunn av hva denne ene gutt var for verden.

«*Bare en gutt.*»

(Kristelig Tidende).

En ekte kristen er mer verd enn hundre tykke bind med såkalte bevis for den kristne religions sannhet.

Lavater.